נעמט מיך אהיים

פאר 50 ס.!

די פרעמיער ספּיק ספּען

(דער וואונדערבאַרער קליינער האַנט טייפּ עלעקטריק קלינער) איינשליסנדיק בלאָזער און דעאָדאָרייזער. קאָן מען פאַר א באַגרעניצטער צייט באַקומען פאַר

בלויז 50 סענט איינצאָלן — באַלאַנס לייכטע טערמינען

צו אונזערע עלעקטריק לייט קאַסטאָמערס, וועלן מיר דעליווערן א ספּיק ספּען סי. א. די. באַצאָלט צום דעליווערי מאַן 50 סענט, באַלאַנס צאָלבאַר $1.00 יערן מאַנאַט אויף אייערע עלעקטריק לייט בילס.

טעלעפאָן 848 131 / 848 132 / 848 133

אויף אויסצאָלן $19.75
קעש $18.75

City of Winnipeg Hydro Electric System
55-59 PRINCESS ST.

זינדיק בלוט

א העכסט שפּאַנענדער ראָמאַן פון דעם אידישן לעבן אין אַמעריקע

פון א. ר.

(פאָרזעצונג)

— קיין קליינע קינדער זיינען נישטא . . . און וואָס הייסט באַדינען? יעדער איז א מיליאָנער. ער האַלט דינסטן, האָט א שאַפער, א רייך הויז . . . באַרינען גאָר . . . די קינדער זיינען שוין דערוואַקסענע, ווער דאַרף זיי באַדינען? איר וועט אַריינפאַלן אין רייכקייט און אין לוקסוס. עס וואָלט שוין כ'לעבן צייט געווען, אַז ניט איר און ניט די מאַמע אייערע זאָלן זיך דאַרפן פאַלאַן.

— צו וואָס דאַרף זי זיך איילן און נעמען אַן אַלמן? — האָט די מוטער געלאָסן געצייטלט די ווערטער — זי איז נאָך א יונג קינד. וואָס האָט זי דאָ קיין צייט ניט? וואָס דאַרף זי כאַפּן אַן עלטערן מענשן? זי האָט נאָך צייט.

— און וואָס וועט זי דען אויסוואַרטן? — האָט מר. פּופּקין צוריק געפרעגט — אויף אייך, מרס. שטיינבעק, איז מיר א וואונדער איר זאָלט עס זאָגן? דערווייל איז דאָס לעבן שווער. מען דאַרף אַלע טאָג גיין אין שאַפּ, און אַז מען אַרבעט, אַרבעט מען זיך אויס . . . מען ווערט אויסגעעערט . . . פאַרוועלקט מען פאַר דער צייט, און מען זעט נאָך אויס עלטער ווי מען איז . . . אַט קוקט מיך אַליין אָן. האָב איך אַזוי אויסגעזען אמאָל? איך האָב זיך אויסגעאַרבעט. אַדרבא: כל זמן מען איז יונג, מען איז שיין, קאָן אַזא מיידל טאָן א רייכן שיך, א גליק שידוך.

— וואָס פאַר א גליק עס איז שוין, מ'שטיינס געזאָגט, פאַר א יונג מיידל צו נעמען אַן אַלטן מאַן?

— ווער האָט עס אייך געזאָגט אַן אַלטן? אַן עלטערער הייסט ניט קיין אַלטער. דער עיקר איז "מאַני" — נעלט! אַז מען האָט עפּנונג געלט, איז מען שוין גליקלאַך. מיט נעלט קאָן מען אַלץ אויספירן.

עס איז געוואָרן שטיל. מרס. שטיינבעק האָט זיך אויפגעהויבן און זי איז אַוועקגעגאַנגען אין קיך אַנצוגיסן נאָך טיי פאַר מר. פּופּקין'ען. מר. פּופּקין האָט דערווייל באַקומען צענויפגעצוינענע שעל־מיישע אויגלאָך און שמייכלענדיק האָט ער א זאָג געטאָן צו סילוויאַ'ן, א וואונק טוענדיק מיט אַן אויגל:

— אַבי מען האָט נאָר געלט . . . קיין פאַרענינען פעלט ניט, ניט ריכטיק, סילוויאַ?

סילוויאַ האָט אים אָנגעקוקט און זי האָט זיך צעשמייכלט:

— איר רעדט דאָך עפּעס ווי א רעגעלער גאַי — מר. פּופּקין.

מר. פּופּקין האָט זיך וואוילייוינגריש צעלאַכט:

— וואָס זשע מיינט איר, איך בין אַלע מאָל געווען אַזוי ווי איך בין איצט?

— און וואָס זייט איר אמאָל געווען?

— פרעגט זיך נאָך אויף מיר ביי באַקאַנטע, זיי וועלן אייך דערציילן: איך בין דאָך געווען א יונג א ברען.

— אַזוי, א ברען?

סילוויאַ האָט זיך צעלאַכט, און מר. פּופּקין האָט מיטגעלאַכט.

מרס. שטיינבעק האָט אַריינגעבראַכט הייסע טיי, און זי האָט זיך צוריק געזעצט, ווידער געשווינג עטלאַכע מינוט, און דערנאָך האָט זי א זאָג געטאָן:

— ער האָט שוין דערוואַקסענע קינדער, זאָגט איר . . . וואָס זשע פאַר א גוטס קאָן שוין אַרויסקומען פון אַזא חתונה . . . ווי עס מאַכט זיך אמאָל, די שעה זאָל ניט זיין — בלייבט זי ניט מער ווי א פרעמדע.

— דערצו איז דאָ אַן עצה . . . ער וואָלט אפשר אָפּגעשריבן א טייל פון זיין פאַרמעגן אויף סילוויאַ'ס נאָמען . . . פון זיינע אינשורענס — פון דעם גאָר ניטא וואָס צו ריידן . . . זיינע אינשורענס — באַטרעפן שיינע עטלאַכע טויזנטער . . . אַז מען וואָלט געהאַלטן דערביי וואָלט ער אַלץ געטאָן פאַר סילוויאַ'ן — זי געפעלט אים זייער שטאַרק.

— ער וואָלט איבערגעשריבן "פּראָפּערטי" פאַר איר אויף?

— ס'קאָן מעגלאַך זיין . . .

— ס'איז גאָר נערעדט . . .

— ס'איז שוין גאָרניט נערעדט . . . אַז איך זאָג — ווייס איך וואָס איך זאָג, איך רעד ניט פון די פינגער, האָט קיין מורא ניט.

— און די קינדער? — זיי וועלן עס דערלאַזן?

— וואָס גייען אייך אָן די קינדער? ער איז באַלעבאָס און ניט די קינדער. און איבעריקנס — עס וועט פאַר די קינדער נאָך אויך גענוג בלייבן.

— אַזא רייכער איז ער?

— יענער איז א מיליאָנער, און איר פרעגט גאָר צי ער איז רייך.

— ווער זשע איז ער?

— סילוויאַ קאָן אים.

ווידער האָט מען געשווינען. מרס. שטיינבעק האָט זיך פאַרטראַכט, און זי האָט דערווייל געגעבן א קוק אויפן זייגער: ס'איז שוין געווען נאָענט צו 9, און מר. פּופּקין האָט א פרעג געטאָן:

— איז וואָס זשע זאָגט איר צו דעם, מרס. שטיינבעק?

— וואָס זאָל איך זאָגן? גרויסע קינדער, זיינען די באַלעבאָטים.

— נאַרישקייטן, וואָס פאַלט אייך איין? באַלעבאָס איז ער אַליין. און ער קאָן טאָן מיט זיין פאַרמעגן וואָס זיין האַרץ גלוסט . . . וואָס מיינט איר איז ער? עפּעס גלאַט א מנעשל. אַזאַ מענש האָט שוין זיינע לאָיערס . . . און ער איז נאָך א פיינער מענש . . . ער איז נאָך גאָרנישט אַזוי אַלט ווי איר מיינט. אמת — ער איז שוין ביי די פּופּציקער, אַבער ער איז א הויכער, א געזונטער, א שטאַרקער און שיין — ווי גאָלד . . . . סילוויאַ'ן וועט שוין ביי אים גאָר ניט פעלן; די רייכסטע קליידער, די טייערסטע צירונג. פון פּוינל מילך וועט זי דאָך ביי אים האָבן . . . אין פּאַלאַצן וועט זי וואוינען. און איר אַליין — מרס. שטיינבעק וועט ווערן די באַלעבאַסטע דאָרט, אויב איר וועט נאָר וועלן. און פאַרוואָס זאָלט איר ניט וועלן? און געווען, אַז ניט איר און ניט די מאַמע אייערע זאָלן זיך דאַרפן פאַלאַן.

— ווער זשע איז עס? איר האָט דאָך נאָך ניט געזאָגט אפילו זיין נאָמען.

— סילוויאַ האָט נעכטן פאַרבראַכט מיט אים . . .

— דער באַס?

— עס זעט אויס אַזוי!

די מוטער האָט זיך געוועגדעט צו סילוויאַ'ן:

— ווי מיינסטו, סילוויאַ? דו קאָנסט דאָך אים?

— ווייס איך, רייך איז ער זייער. ווי די מאַמע וועט זאָגן, אַזוי וועט עס זיין . . . איך ווייס ניט — אַזוי האָט סילוויאַ שטיל געזאָגט און זי האָט זיך פאַרקוקט אויפן עלעקטרישן לאָמפּ, וואָס איז געהאַנגען איבער טיש. זי האָט טאַקע אַליין אָן. האָב איך אַזוי אויסגעזען אמאָל? איך האָב זיך אויסגעאַרבעט. אַדרבא: כל זמן מען איז יונג, מען איז שיין, קאָן אַזא מיידל טאָן א רייכן שיך, א גליק שידוך.

— וואָס פאַר א גליק עס איז שוין, מ'שטיינס געזאָגט, פאַר א יונג מיידל צו נעמען אַן אַלטן מאַן?

— ווער האָט עס אייך געזאָגט אַן אַלטן? אַן עלטערער הייסט ניט קיין אַלטער. דער עיקר איז "מאַני" — נעלט! אַז מען האָט עפּנונג געלט, איז מען שוין גליקלאַך. מיט נעלט קאָן מען אַלץ אויספירן.

עס איז געוואָרן שטיל. מרס. שטיינבעק האָט זיך אויפגעהויבן און זי איז אַוועקגעגאַנגען אין קיך אַנצוגיסן נאָך טיי פאַר מר. פּופּקין'ען. מר. פּופּקין האָט דערווייל באַקומען צענויפגעצוינענע שעל־מיישע אויגלאָך און שמייכלענדיק האָט ער א זאָג געטאָן צו סילוויאַ'ן, א וואונק טוענדיק מיט אַן אויגל:

— אַבי מען האָט נאָר געלט . . . קיין פאַרענינען פעלט ניט, ניט ריכטיק, סילוויאַ?

סילוויאַ האָט אים אָנגעקוקט און זי האָט זיך צעשמייכלט:

— איר רעדט דאָך עפּעס ווי א רעגעלער גאַי — מר. פּופּקין.

מר. פּופּקין האָט זיך וואוילייוינגריש צעלאַכט:

— וואָס זשע מיינט איר, איך בין אַלע מאָל געווען אַזוי ווי איך בין איצט?

— און וואָס זייט איר אמאָל געווען?

— פרעגט זיך נאָך אויף מיר ביי באַקאַנטע, זיי וועלן אייך דערציילן: איך בין דאָך געווען א יונג א ברען.

— אַזוי, א ברען?

סילוויאַ האָט זיך צעלאַכט, און מר. פּופּקין האָט מיטגעלאַכט.

מרס. שטיינבעק האָט אַריינגעבראַכט הייסע טיי, און זי האָט זיך צוריק געזעצט, ווידער געשווינג עטלאַכע מינוט, און דערנאָך האָט זי א זאָג געטאָן:

— ער האָט שוין דערוואַקסענע קינדער, זאָגט איר . . . וואָס זשע פאַר א גוטס קאָן שוין אַרויסקומען פון אַזא חתונה . . . ווי עס מאַכט זיך אמאָל, די שעה זאָל ניט זיין — בלייבט זי ניט מער ווי א פרעמדע.

— דערצו איז דאָ אַן עצה . . . ער וואָלט אפשר אָפּגעשריבן א טייל פון זיין פאַרמעגן אויף סילוויאַ'ס נאָמען . . . פון זיינע אינשורענס — פון דעם גאָר ניטא וואָס צו ריידן . . . זיינע אינשורענס — באַטרעפן שיינע עטלאַכע טויזנטער . . . אַז מען וואָלט געהאַלטן דערביי וואָלט ער אַלץ געטאָן פאַר סילוויאַ'ן — זי געפעלט אים זייער שטאַרק.

— ער וואָלט איבערגעשריבן "פּראָפּערטי" פאַר איר אויף?

— ס'קאָן מעגלאַך זיין . . .

— ס'איז גאָר נערעדט . . .

— ס'איז שוין גאָרניט נערעדט . . . אַז איך זאָג — ווייס איך וואָס איך זאָג, איך רעד ניט פון די פינגער, האָט קיין מורא ניט.

— און די קינדער? — זיי וועלן עס דערלאַזן?

— וואָס גייען אייך אָן די קינדער? ער איז באַלעבאָס און ניט די קינדער. און איבעריקנס — עס וועט פאַר די קינדער נאָך אויך גענוג בלייבן.

— אַזא רייכער איז ער?

— יענער איז א מיליאָנער, און איר פרעגט גאָר צי ער איז רייך.

— ווער זשע איז ער?

— סילוויאַ קאָן אים.

ווידער האָט מען געשווינען. מרס. שטיינבעק האָט זיך פאַרטראַכט, און זי האָט דערווייל געגעבן א קוק אויפן זייגער: ס'איז שוין געווען נאָענט צו 9, און מר. פּופּקין האָט א פרעג געטאָן:

— איז וואָס זשע זאָגט איר צו דעם, מרס. שטיינבעק?

— וואָס זאָל איך זאָגן? גרויסע קינדער, זיינען די באַלעבאָטים.

— נאַרישקייטן, וואָס פאַלט אייך איין? באַלעבאָס איז ער אַליין. און ער קאָן טאָן מיט זיין פאַרמעגן וואָס זיין האַרץ גלוסט . . . וואָס מיינט איר איז ער? עפּעס גלאַט א מנעשל. אַזאַ מענש האָט שוין זיינע לאָיערס . . . און ער איז נאָך א פיינער מענש . . . ער איז נאָך גאָרנישט אַזוי אַלט ווי איר מיינט. אמת — ער איז שוין ביי די פּופּציקער, אַבער ער איז א הויכער, א געזונטער, א שטאַרקער און שיין — ווי גאָלד . . . . סילוויאַ'ן וועט שוין ביי אים גאָר ניט פעלן; די רייכסטע קליידער, די טייערסטע צירונג. פון פּוינל מילך וועט זי דאָך ביי אים האָבן . . . אין פּאַלאַצן וועט זי וואוינען. און איר אַליין — מרס. שטיינבעק וועט ווערן די באַלעבאַסטע דאָרט, אויב איר וועט נאָר וועלן. און פאַרוואָס זאָלט איר ניט וועלן? און געווען, אַז ניט איר און ניט די מאַמע אייערע זאָלן זיך דאַרפן פאַלאַן.

— צו וואָס דאַרף זי זיך איילן און נעמען אַן אַלמן? — האָט די מוטער געלאָסן געצייטלט די ווערטער — זי איז נאָך א יונג קינד. וואָס האָט זי דאָ קיין צייט ניט? וואָס דאַרף זי כאַפּן אַן עלטערן מענשן? זי האָט נאָך צייט.

— און וואָס וועט זי דען אויסוואַרטן? — האָט מר. פּופּקין צוריק געפרעגט — אויף אייך, מרס. שטיינבעק, איז מיר א וואונדער איר זאָלט עס זאָגן? דערווייל איז דאָס לעבן שווער. מען דאַרף אַלע טאָג גיין אין שאַפּ, און אַז מען אַרבעט, אַרבעט מען זיך אויס . . . מען ווערט אויסגעעערט . . . פאַרוועלקט מען פאַר דער צייט, און מען זעט נאָך אויס עלטער ווי מען איז . . . אַט קוקט מיך